

Piata nedeľa veľkonočná B

Jn 15, 1 – 8

28. apríl 24

Milé sestry a bratia v Kristovi

Veľkonočné obdobie, ak sme sa ho snažíme dobre prežiť, je príležitosť pre obnovu našej viery. Ak tomu tak nie je, mali by sme sa pýtať, kde je chyba. Jednu z možných príčin naznačuje aj dnešný úryvok Jánovho evanjelia. Pripomína nám, že možno sme už stratili vnútorné spojenie s Ježišom Kristom, alebo zoslablo. Dnešné evanjelium nám – ku koncu veľkonočného obdobia – pripomína aby sme zostali v spojení s Ježišom Kristom. Pretože to umožňuje, aby miazga z viniča, ktorým je Kristus, mohla prenikať aj do nás, do nášho života, aby v nás mohla prinášať úrodu nového života. Vieme, že vinič je jednou z najhlbšie koreniacich rastlín, jeho korene dosahujú dĺžku 30 aj viac metrov, a niektoré odrody sa vyznačujú veľkou dlhovekosťou - dožívajú sa aj niekoľkých storočí.

Obraz viniča nám tak naznačuje, že Ježiš Kristus sa snaží náš život ukotviť v ozajstnej hĺbke, a zároveň chce dať nášmu životu ozajstnú trvácnosť, ktorú niekedy označujeme aj ako večný život. V Biblii má vinič ešte aj ďalšie pekné súvislosti. Víno je popri chlebe znakom Ježišovej eucharistickej prítomnosti – ktorou nás Ježiš posilňuje na našej ceste životom. Víno a chlieb pripomínajú, že Ježiš Kristus chce rozozvučať aj naše životy – obrazne povedané až po najhlbšie záhyby nášho tela. Ježiš Kristus nám svojou bytosťou prináša nový život – život v pokoji, v láske, naplnený dobrom. Tak ako ho zdieľal s učeníkmi, tak ako ním sýtil zástup pri záračnom rozmnožení chleba. Ježišovo božie kráľovstvo chce preniknúť až do najhlbších vlákien našej bytosti.

Tu niekedy prichádza k dramatickej situácii: môže sa zraziť s démonickými mocnosťami, ktoré nás chcú ovládnuť zvonka. Práve obraz eucharistie Ježišovho tela a krvi, ktorý naznačuje nasýtenie zástupu na púšti, nasleduje v Písme po správe o učeníkoch, ktorí sa vracajú zo svojej misijnej cesty a rozprávajú o tom, ako sa im poddávali aj zlí duchovia, démonické mocnosti. Sú to mocnosti, ktoré človeka rôznym spôsobom vyhánajú na okraj smrti, ktoré ho zbavujú života.

Pri Ježišovi vidíme, že sa neodťahuje od zranení ľudí, napriek tomu, že sprítomňuje Boha na zemi. Ježiš nie je Boh, ktorý je ďaleko od nás, ale naopak je pri nás, je v spojení s nami. Je Aj eucharistia nám pripomína túto ľudskú blízkosť Ježiša, on chce byť tým, ktorý aj náš život, naše telo rozozvučí Bohom.

Tak ako pri Ježišovi prichádzalo ku konfliktu s démonickými mocnosťami zla, aj oproti dnešnému evanjeliu stojí skeptická otázka, aký má dnes zmysel, význam toto spojenie s Ježišom. Ved' nakoniec aj tak svoje problémy a starosti musíme riešiť my sami. Aj mnohí kresťania sú v pokušení povedať: či sme spojení s Ježišom, alebo nie – nevidím v tom nejaký rozdiel. Či už s Ježišom, alebo bez neho, niekedy sa nám to zdá byť to isté. Ale práve to je ten hlas zla, ktorý nás zvádza k ľahostajnosti v živote, zvádza k tomu, aby nám bolo všetko jedno, aby sa o nič neusilovali, nesnažili, radšej si našli nejakú zábavku.

V takej situácii nám pomáha modlitba. Modlitba je miesto, kde sa snažíme svoj život, jeho pochybnosti, zneistenia podrobiť otázke, v modlitbe sa snažíme vytrhnúť z pokušenia konzumu, alebo len vonkajškového vnímania života. Modlitba je to miesto, kde sa snažíme otvoriť pre ozajstný život

v zhode so stvorením, život v radosti, v zhode s našim sociálnym prostredím a nakoniec aj s našim telom. Tak, aby sme pritom neškodili ani sebe samým, ani svojmu vlastnému telu.

Niekedy nás prekvapí, že náboženstvo a viera od nás nevyžadujú veľa – nemusíme byť nejako zvlášť akční, len sa máme otvoriť vo svojom vnútri, v modlitbe pre to, aby aj v nás a cez nás mohli vzniknúť nové nebesia a nová zem.

Snažme sa preto aj my prijať tú miazgu, ktorá chce aj cez nás pretvárať dnešný svet.

Viliam Arbet